

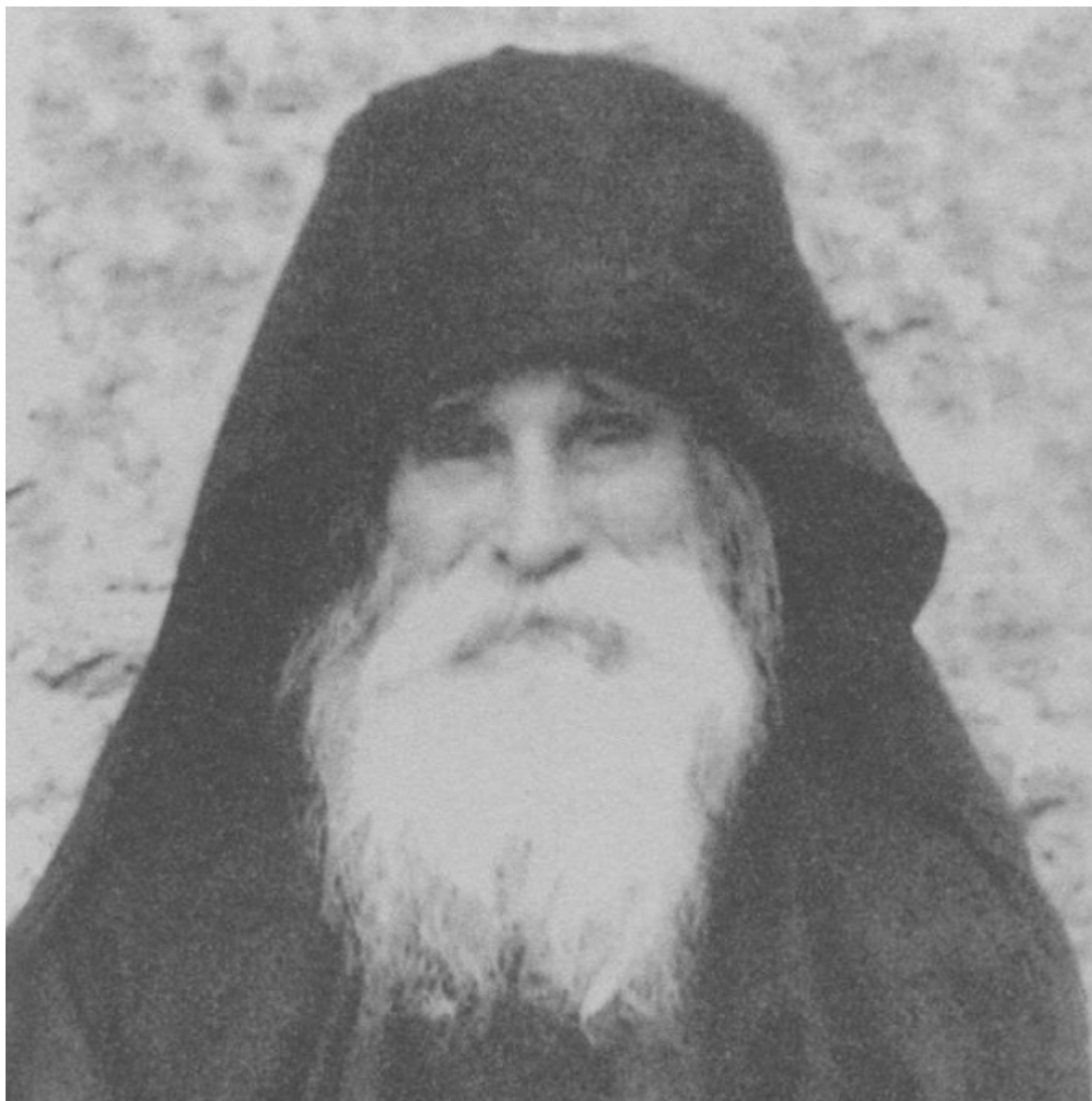
Μοναχός Ισαάκ Διονυσιάτης (1850 - 25 Σεπτεμβρίου 1932)

[/ Πεμπτουσία](#)



Ο λαμπρός ηγούμενος της ιεράς μονής Διονυσίου αρχιμανδρίτης Γαβριήλ γράφει περί του εναρέτου παραδελφού του: «Ήτο τύπος απλότητος, ακρίβειας και ευλαβείας, σιωπηλός και απερίσπαστος εν παντί, υπόδειγμα εις όλους τους πατέρας».

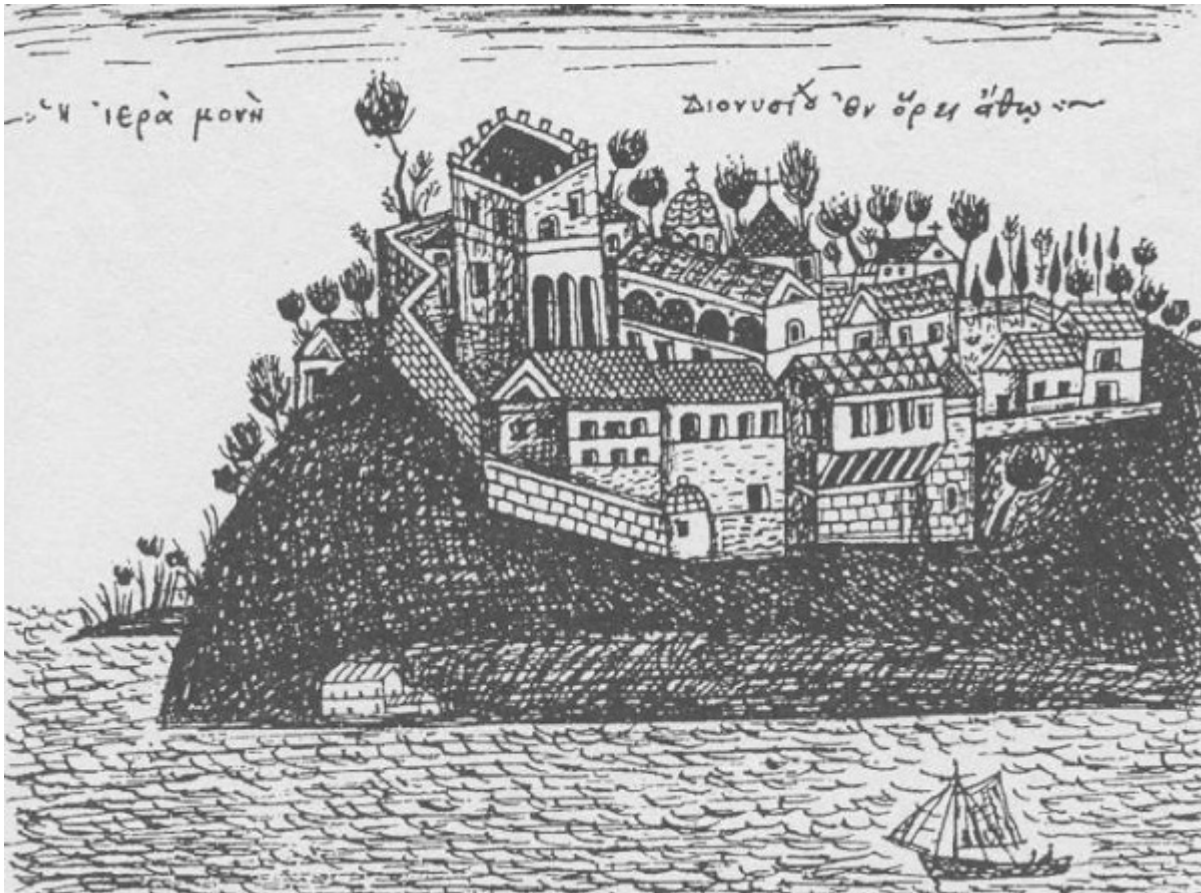
Γεννήθηκε στο Καβακλί Αδριανουπόλεως από ευσεβείς γονείς το 1850, ο κατά κόσμον Ιωάννης Γεωργίου. Από μικρός φύλαγε τα πρόβατα του πατέρα του και με τα λίγα γράμματα που έμαθε διάβαζε τους βίους των αγίων. Νέος ήλθε προσκυνητής στο Άγιον Όρος. Έμεινε για λίγο σ' ένα Κελλί της Βίγλας. Τον σαγήνευσε η μονή Διονυσίου. Εκάρη σε αυτή μοναχός το 1872. Εύκολα μπορεί να χαρακτηριστεί ως το τέκνο της απερίεργης υπακοής και της πρόθυμης και πρόσχαρης διακονίας. Επί έξι δεκαετίες δεν αρνήθηκε καμιά διακονία στο αγιότεκνο κοινόβιό του, του Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου, που φυλάγεται η χαριτόβρυτη δεξιά του χείρα. Διετέλεσε ταχυδρόμος, κонаκτσής, τσέλιγγας, παραγουμενιάρης, μωλωνάς, κελλάρης, μετοχιάρης, αμπελικός, προσφοράρης, φούρναρης και κηπουρός της μονής.



Η υπακοή του έδινε φτερά και ο κόπος καρπό ευλογίας. Αγάπησε την υπακοή ως το πιο ασφαλές μέσο σωτηρίας του. Συνοδός της ανέφελης υπακοής, η εγκράτεια, η ταπείνωση, η αγάπη και η απάθεια. Έχυνε πολλά δάκρυα κάθε νύχτα για όλο τον πάσχοντα κόσμο. Προσευχόταν ιδιαίτερα για τους εργάτες της μονής. Γλυκύτερη θεωρούσε την προσευχή από κάθε τι. Δεν κοιμόταν, λησμονούσε να φάει για να προσεύχεται. Κλεισμένος στα χιόνια κάποτε, βρέθηκε στην είσοδο της μονής του, δίχως να καταλάβει καλά καλά το πως... Τα γηρατειά δεν τον εμπόδιζαν να διακόπτει ή ν' αμελεί τον κανόνα του, τη νηστεία, την εργασία, ακόμη κι αν βρισκόταν έξω από τη μονή.

Το μοναχολόγιο της μονής του φειδωλά αλλά περιεκτικά αναφέρει: «1932 Μαΐου 21. Εξεδήμησεν προς Κύριον ο εκ Καββακλή Σαράντα Εκκλησιών καταγόμενος αδελφός ημών Γέρων Ισαάκ, ετών 82, διατελών εν τη μονή υπέρ εξηκονταετιάν, τύπος και υπογραμμός αρετής και κανών της μοναδικής ζωής αληθέστατος, πεπληρωμένος αγιότητα. Κύριος ο Θεός ημών αναπαύσαι μετά των αγίων των

ενταύθα εκλαμπάντων θεοφόρων πατέρων ημών. Αμήν. Ετέθη εις το κάτω πεζούλιον. Ανεκομίσθη τη 25η.9.1937».



Ο παραδελφός του, Γέροντας Λάζαρος, γράφει περί αυτού στις ωραιότατες Διονυσιάτικες Διηγήσεις του: «Όταν ετελούσαμεν την ακολουθίαν του ὄρθρου οι δύο μας επί δυόμισυ ὥρας με κομποσχοίνι, μόλις ἓνα ἢ δύο κομποσχοίνια ἔλεγε με σιγανὴν φωνὴν την ευχὴν εις κάθε κόμπον: “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υιέ του Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς”, εις το τρίτον κομποσχοίνιον εθερμαίνετο ἡ καρδιά του ἀπὸ θείον ἔρωτα καὶ ζήλον καὶ δὲν μπορούσε νὰ κρατήσῃ τον εαυτόν του γιὰ νὰ ομιλή σιγά. Εφώναζε, λοιπόν, την κάθε λέξιν με διάπυρον ζήλον καὶ ἀγάπην, ὡς νὰ εἶχε ἐνώπιόν του τον Χριστόν καὶ Τον παρακαλοῦσε, ὡς κυλιόμενος εις τους πόδας Του, ἐρωτικῶς καταφιλῶν μετὰ δακρύων αὐτούς καὶ ὁ γράφων τον ἤκουε “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ...” νὰ φωνάζῃ. Μετὰ δε το ἀπόδειπνον δὲν παρήρχετο μισή ὥρα καὶ ἐν τῷ πλησίον τῆς ἐκκλησίας κελλίῳ καθήμενος μοναστικῶς ἤρχιζε τον κλαυθμόν... Δάκρυα ἀπὸ ψυχῆς καὶ καρδίας κατωδύνου. Δάκρυα θρηνητικὰ, δάκρυα παρακλητικὰ, δάκρυα κατανουκτικὰ».

Ἄλλος ἀναφέρει περί αὐτοῦ: «Όσοι ἀπὸ τους συγχρόνους του Γέροντα ζοῦν δὲν θα ξεχάσουν τον ἀχώριστο φίλο του π. Ἰσαάκ, ἓνα μεγάλο δηλητηριώδες φίδι ἐνάμισυ μέτρο. Εἶχε ἐξοικειωθεῖ τόσο μαζί του, ὥστε ἀνέβαινε καὶ κοιμόταν στο ξύλινο κρεβάτι του. Ὅσο καιρὸ ἔμενε στο ἀρτοποιεῖο, ἦταν κοντὰ του. Μόλις ἔφυγε ὁ Γέροντας, ἐξαφανίστηκε κι ἐκεῖνο. Καὶ ὅλα αὐτὰ, γιὰ νὰ διαπιστωθεῖ ὅτι πολλοί

άγιοι του Θεού αξιώνονται να φτάσουν στην προπρωτική κατάσταση των πρωτοπλάστων και μπροστά τους ημερεύουν τα άγρια ζώα και τα δηλητηριώδη ερπετά. Με τις προσευχές του οι στείρες γεννούσαν, η ανομβρία σταματούσε και το αλεύρι του μοναστηριού δεν στέρευε από τις αποθήκες του».

Πηγές - Βιβλιογραφία

Χερουβείμ αρχιμ., Ισαάκ Διονυσιάτης, Ωρωπός Αττικής 1986. Ηλία, Ισαάκ ο Διονυσιάτης, Ορθόδοξη Μαρτυρία 17/1986, σσ. 50-51. Λαζάρου Διονυσιάτου μοναχού, Διονυσιάτικαι Διηγήσεις, Άγιον Όρος 1988, σσ. 102-111.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Α΄ - 1901-1955, § Μοναχός Ισαάκ Διονυσιάτης (1850-1932), σελ. 254-257, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.*